

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Sentința civilă nr. 9384/2026

Ședința publică din data de 12.10.2026

Tribunalul constituit din:

Președinte: Anca Ștefania Răducuță

Grefier: Marius Francisc Sevastre

Pe rol se află judecarea cauzei în materia contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România Diamantul și pe pârâții Inspectoratul General al Poliției Române, Ministerul Afacerilor Interne, având ca obiect comunicare informații de interes public.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din data de 28.09.2026, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării soluției la data de 12.10.2026, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 18.06.2026, sub numărul de dosar 24680/3/2026, reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției Române, a solicitat obligarea acestora să îi comunice, în format electronic, informațiile de interes public solicitate prin petiția nr. 95/26.05.2026, respectiv: (a) textul integral, în copie, al Ordinului M.A.I. nr. 516/2003 și al Ordinului M.A.I. nr. 563/2003, cu toate modificările și completările ulterioare; (b) dacă cele două ordine sunt în vigoare, iar în caz de abrogare, modificare sau înlocuire, actul normativ prin care s-a produs și data de la care produce efecte; (c) numărul de exemplare transmise sau difuzate către unitățile subordonate și modalitatea de difuzare; (d) dacă cele două ordine sunt publicate sau disponibile în platforma INTRAPOL și data de la care sunt accesibile personalului, precum și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

În motivarea în fapt a cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat că, la data de 26.05.2026, a transmis în format electronic o petiție către Ministerul Afacerilor Interne și către Inspectoratul General al Poliției Române, prin care a solicitat, în temeiul Legii nr. 544/2001, comunicarea unor informații de interes public. A precizat că solicitarea a vizat textul integral al Ordinului M.A.I. nr. 516/2003 și al Ordinului M.A.I. nr. 563/2003, confirmarea statutului de vigoare al acestora, numărul de exemplare difuzate către unitățile subordonate, precum și disponibilitatea acestor acte în platforma informatică internă INTRAPOL.

A precizat reclamantul că primirea petiției a fost confirmată în aceeași zi de către Ministerul Afacerilor Interne, însă, până la data formulării cererii, niciuna dintre instituțiile pârâte nu a transmis răspunsul solicitat, un refuz motivat sau o înștiințare privind prelungirea termenului de soluționare. Reclamantul a arătat că informațiile cerute au caracter de interes public, deoarece reglementează acordarea asistenței medicale și inspecția sanitară în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aspecte care vizează direct drepturile și condițiile de muncă

ale personalului, fără a intra în sfera informațiilor exceptate de la liberul acces. În continuare, a susținut că pârâții au încălcat termenele legale prevăzute de art. 7 din Legea nr. 544/2001, deoarece nu au răspuns în termen de 10 zile și nici nu au comunicat un refuz motivat în termen de 5 zile de la primirea solicitării.

A mai invocat reclamantul faptul că cererea nu prezenta un grad de complexitate care să justifice depășirea termenelor, deoarece actele solicitate se aflau deja în evidențele proprii ale pârâților. Totodată, reclamantul a subliniat că, potrivit regulamentelor de organizare și funcționare ale Ministerului Afacerilor Interne și ale Inspectoratului General al Poliției Române, structurile juridice ale acestor instituții au atribuții specifice de evidență și difuzare a ordinelor ministrului care nu se publică în Monitorul Oficial. În acest sens, a menționat că lipsa de răspuns constituie o pasivitate culpabilă, observând totodată o practică sistematică a pârâților de a sustrage publicității acte administrative cu caracter normativ care nu sunt clasificate.

A mai arătat că dreptul de acces la informațiile de interes public este garantat de Constituția României și de Legea nr. 544/2001, sens în care a subliniat că instanța supremă a statuat constant asupra obligației autorităților din sistemul M.A.I. de a asigura transparența actelor normative.

Potrivit susținerilor reclamantului, jurisprudența definitivă a stabilit că simpla calificare a unor documente ca fiind interne nu justifică refuzul comunicării și că platforma INTRAPOL nu conține informații clasificate, fiind astfel accesibilă în temeiul legii. Suplimentar, a invocat faptul că pârâții erau obligați să comunice din oficiu aceste acte normative prin afișarea lor pe pagina de internet, însă nerespectarea acestei obligații a constrâns reclamantul să recurgă la instanță.

A precizat, de asemenea, că opozabilitatea actelor normative este condiționată de aducerea lor la cunoștință, conform Legii nr. 24/2000, lămuririle privind vigoarea ordinelor fiind necesare pentru exercitarea drepturilor legitime. În completare, reclamantul a susținut că prezenta cerere este admisibilă, deoarece a fost formulată în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 22 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, fără a fi necesară parcurgerea prealabilă a reclamației administrative.

A mai expus faptul că interesul de a obține informațiile este prezumat de lege, însă, în cazul său, există și un interes calificat, deoarece reprezintă interesele profesionale ale polițiștilor și personalului M.A.I. în ceea ce privește asistența medicală și condițiile de muncă.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1, art. 2, art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 6, art. 7 alin. (1) și alin. (2), art. 21 și art. 22 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, art. 11 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001, aprobate prin H.G. nr. 123/2002, art. 2 alin. (1) lit. i), art. 8 și art. 18 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, art. 11 din Legea nr. 24/2000, precum și art. 31 din Constituția României.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea și administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 17.07.2026, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a solicitat instanței de judecată să constate că acțiunea promovată de reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” este lipsită de obiect și a cerut respingerea cererii de chemare în judecată ca rămasă fără obiect sau respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea în fapt a întâmpinării formulate, pârâtul a relatat că, la data de 26.05.2026, a primit solicitarea nr. 95 a Sindicatului Polițiștilor din România „Diamantul”, înregistrată sub nr. 1752972/26.05.2026. A precizat că, la data de 28.05.2026, a înștiințat petentul cu privire la numărul de înregistrare al cererii, iar pentru a formula un răspuns avizat, a solicitat puncte de vedere de la Direcția Generală Juridică, Direcția Medicală, Inspectoratul General al Poliției Române și Direcția Generală Managementul Resurselor Umane. A mai arătat că, la data de 08.06.2026, a informat reclamantul cu privire la prelungirea termenului de

răspuns la 30 de zile, în conformitate cu prevederile Legii nr. 544/2001. Totodată, pârâtul a menționat că a transmis răspunsul final la data de 22.06.2026, în termenul legal, comunicând toate informațiile de interes public existente.

În continuare, a expus faptul că reclamantul a formulat o reclamație administrativă la data de 16.06.2026, susținând că nu a primit răspuns în termenele de 5 sau 10 zile și că nu a fost înștiințat privind prelungirea termenului. Pârâtul a precizat însă că s-a constatat de Comisia de analiză, prin procesul-verbal din 24.06.2026, faptul că reclamantul a fost informat legal cu privire la cadrul procedural, concluzionând că dreptul de acces la informații nu a fost încălcat.

Potrivit susținerilor pârâtului, nu a existat un refuz nejustificat de a comunica informațiile, deoarece s-a răspuns punctual solicitării. A mai susținut că un refuz nejustificat poate fi sancționat de instanță doar atunci când o cerere nu este soluționată deloc, nu în cazul în care răspunsul furnizat nu mulțumește în totalitate solicitantul. În opinia pârâtului, acțiunea este neîntemeiată, deoarece reclamantul a introdus cererea în instanță anterior primirii răspunsului de la Ministerul Afacerilor Interne.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 7 și art. 22 din Legea nr. 544/2001 și ale H.G. nr. 123/2002.

În dovedire, pârâtul a solicitat încuviințarea și administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 24.07.2026, pârâtul Inspectoratul General al Poliției Române a depus la dosarul cauzei întâmpinare și a solicitat admiterea excepției de inadmisibilitate a acțiunii în raport cu aceasta și respingerea acțiunii reclamantului ca fiind inadmisibilă. De asemenea, a solicitat respingerea acțiunii, în principal ca prematură, respectiv inadmisibilă, iar în subsidiar ca neîntemeiată.

În susținerea excepției prematurității, pârâtul a argumentat că aceasta reprezintă o excepție de fond, peremptorie și absolută, care sancționează introducerea acțiunii înainte ca dreptul dedus judecății să devină actual. Cu privire la excepția inadmisibilității, pârâtul a susținut că nu au fost îndeplinite condițiile legale pentru promovarea acțiunii, deoarece nu s-a parcurs procedura prealabilă obligatorie. În acest sens, pârâtul a invocat art. 193 alin. (1) C. proc. civ. și art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 și a menționat că persoana vătămată trebuie să solicite revocarea actului administrativ individual al autorității emitente sau superioare. De asemenea, a precizat că Legea nr. 544/2001, pe care reclamantul și-a întemeiat acțiunea, impune formularea unei reclamații administrative în cazul în care solicitantul este nemulțumit de răspunsul autorității publice.

În motivarea în fapt a întâmpinării formulate, referitor la criticile privind nerespectarea termenelor, pârâtul a precizat faptul că solicitarea reclamantului nu s-a regăsit inițial în evidențele unității, însă, în baza principiului bunei-credințe și pentru dreptul de acces la informații, pârâtul a procedat la înregistrarea cererii ulterior primirii unei precizări din partea reclamantului. A mai arătat că, deși reclamantul a susținut că adresa de e-mail utilizată este identică cu cea oficială, instituția nu a avut obligația legală de a înregistra o solicitare recepționată pe canale neoficiale.

În ceea ce privește solicitarea copiilor Ordinelor MAI nr. 516/2003 și nr. 563/2003, pârâtul a expus faptul că nu a comunicat aceste documente deoarece la nivelul structurii de specialitate din cadrul I.G.P.R. sunt păstrate doar ordinele difuzate de Direcția Generală Juridică. A mai menționat că Ministerul Afacerilor Interne a informat deja reclamantul cu privire la modificările, abrogările sau înlocuirea actelor respective, indicându-i modalitatea de obținere a copiilor contra cost. A relatat că a furnizat informații specifice privind numărul de exemplare difuzate prin poștă către unitățile subordonate: 59 de exemplare pentru Ordinul nr. 516/2003 și 49 de exemplare pentru Ordinul nr. 563/2003. Totodată, pârâtul a subliniat că nu există o evidență centralizată la nivel de I.G.P.R. privind destinatarii finali din cadrul

subunităților inspectoratelor de poliție județene, deoarece această activitate este gestionată individual de fiecare inspectorat.

În legătură cu publicarea actelor pe platforma INTRAPOL, a arătat că nu există o obligație legală în acest sens, deoarece regulamentele interne prevăd difuzarea actelor normative nesecrete prin note de difuzare și predarea acestora pe bază de semnătură. Potrivit susținerilor pârâtului, mecanismul specific de difuzare exclude necesitatea publicării pe o platformă informatică internă.

În final, pârâtul a invocat faptul că, la data emiterii ordinelor din 2003, prevederile legale în vigoare scuteau de la publicarea în Monitorul Oficial a actelor cu caracter normativ din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională. A mai precizat că modificările legislative ulterioare, precum Legea nr. 194/2007, s-au aplicat doar situațiilor apărute sub imperiul noii reglementări.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1, art. 7, art. 21 alin. (1) și (2) și art. 22 din Legea nr. 544/2001, art. 7 alin. (1)-(2) din Legea nr. 554/2004, art. 15 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, art. 27 alin. (3) din Regulamentul privind procedurile pentru supunerea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului, aprobat prin H.G. nr. 555/2001, art. 108 alin. (4) și teza a III-a din Constituția României, precum și Legea nr. 194/2007.

În dovedire, pârâtul a solicitat încuviințarea și administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 24.09.2026, reclamantul a depus la dosarul cauzei răspuns la întâmpinare și a solicitat respingerea tuturor excepțiilor și apărărilor invocate de pârâți și admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată.

În motivarea în fapt a răspunsului la întâmpinare formulat, reclamantul a arătat că emiterea unui răspuns administrativ nu echivalează cu comunicarea informațiilor solicitate. A menționat că obiectul acțiunii este obținerea textelor integrale ale Ordinelor M.A.I. nr. 516/2003 și nr. 563/2003, însă pârâtul a condiționat predarea acestora de plata costurilor de copiere, refuzând transmiterea gratuită în format electronic, deși dispune de mijloacele tehnice necesare.

A apreciat reclamantul că solicitarea formatului electronic este fundamentată legal și că refuzul pârâților de a scana documentele aflate pe suport de hârtie nu poate fi justificat, deoarece ambele instituții utilizează curent e-mailul. A subliniat faptul că obligarea la plată a unor costuri de copiere pentru un transfer electronic reprezintă o îngrădire a dreptului de acces la informații, mai ales că actele normative respective ar trebui să fie disponibile din oficiu pe pagina de internet a instituției.

În ceea ce privește excepția prematurității ridicată de Inspectoratul General al Poliției Române, reclamantul a expus faptul că termenul de răspuns a expirat la data de 05.06.2026. A menționat că înștiințarea privind prelungirea termenului a fost transmisă ulterior, la data de 08.06.2026, fapt ce nu poate produce efecte retroactive asupra unui refuz tacit deja consumat. A mai invocat faptul că excepția inadmisibilității este neîntemeiată, deoarece Legea nr. 544/2001 nu instituie parcurgerea reclamației administrative ca procedură prealabilă obligatorie pentru sesizarea instanței. Totodată, a precizat că, în subsidiar, această procedură a fost oricum parcursă prin reclamația din 16.06.2026, la care pârâtul IGPR a răspuns negativ la data de 22.06.2026. Referitor la eroarea de adresare a e-mailului invocată de IGPR reclamantul a arătat că petiția a fost recepționată și înregistrată corect de Ministerul Afacerilor Interne în ziua transmiterii.

A mai susținut că, potrivit normelor legale, autoritatea sesizată era obligată să redirecționeze petiția către structura competentă, fapt care s-a și întâmplat la data de 28.05.2026, moment în care IGPR. a intrat în posesia documentului.

Reclamantul a arătat că pârâții nu au răspuns integral la punctele formulate în petiție, sens în care a relatat că textele ordinelor nu au fost comunicate, iar informațiile privind

vigoarea acestora și regimul juridic al actelor modificatoare au fost oferite doar parțial sau au fost omise. A mai învederat că pârâții au refuzat să precizeze dacă documentele sunt disponibile pe platforma INTRAPOL, oferind răspunsuri legate de obligațiile de publicare, nu de starea de fapt solicitată.

În final, reclamantul a precizat că argumentele pârâților privind regimul de nepublicare sunt irelevante, deoarece litigiul vizează comunicarea informațiilor la cerere, nu publicarea din oficiu. A concluzionat că nicio excepție de la liberul acces nu a fost invocată legal pentru a justifica refuzul, existând un interes direct și calificat în obținerea acestor norme care reglementează asistența medicală a personalului din cadrul M.A.I.

În drept, reclamantul a invocat art. 21 și art. 31 din Constituție, art. 2, art. 5 alin. (1) lit. a), art. 6, art. 7 alin. (1) și alin. (3), art. 9 alin. (1), art. 12 alin. (1) lit. a), art. 21 și art. 22 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, art. 18 și art. 36 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 123/2002, art. 8 din Legea nr. 554/2004, art. 6¹ din O.G. nr. 27/2002, art. 27 alin. (3) din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 555/2001.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea și administrarea probei cu înscrisuri.

La termenul de judecată din data de 28.09.2026, tribunalul a calificat excepția prematurității, invocată prin întâmpinare, ca fiind o apărare pe fondul cauzei, conform art. 22 alin. (4) C. proc. civ., având în vedere motivele invocate în susținerea acesteia, care vor fi avute în vedere cu ocazia soluționării fondului cauzei.

La același termen de judecată, în temeiul art. 248 C. proc. civ, tribunalul a dispus unirea excepției inadmisibilității, invocată de către pârât prin întâmpinare cu fondul cauzei, apreciind că se impun a fi administrate probe comune cu dezlegarea pe fond a pricinii.

În temeiul art. 258 C. proc. civ., tribunalul a încuviințat, pentru părți, în vederea soluționării cauzei, proba cu înscrisurile depuse la dosar, apreciind că aceasta este admisibilă potrivit legii și de natură să ducă la soluționarea cauzei, conform art. 255 C. proc. civ.

Analizând cu prioritate excepția inadmisibilității, invocată prin întâmpinare, reține următoarele:

Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, în cazul în care o persoană se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de această lege, aceasta poate formula plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului competent, în termen de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut la art. 7. Textul legal nu condiționează sesizarea instanței de formularea prealabilă a reclamației administrative reglementate de art. 21 alin. (2) din același act normativ. Dimpotrivă, art. 21 alin. (2) utilizează sintagma se poate depune reclamație, ceea ce relevă caracterul facultativ al acestei căi administrative.

Astfel, susținerea pârâtului potrivit căreia Legea nr. 544/2001, în calitate de lege specială, ar institui o procedură prealabilă obligatorie nu poate fi primită. În materia accesului la informațiile de interes public, dispozițiile speciale ale art. 21 și art. 22 din Legea nr. 544/2001 sunt cele aplicabile, iar acestea nu impun epuizarea reclamației administrative anterior sesizării instanței. În consecință, nu sunt incidente, sub acest aspect, dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 referitoare la obligativitatea plângerii prealabile, acestea constituind dreptul comun în materia contenciosului administrativ.

Nici invocarea art. 193 alin. (1) C. proc. civ. nu conduce la o altă concluzie, întrucât acest text condiționează sesizarea instanței de îndeplinirea unei proceduri prealabile numai atunci când legea o prevede în mod expres. Or, Legea nr. 544/2001 nu consacră caracterul obligatoriu al reclamației administrative, ci instituie pentru persoana care se consideră vătămată două remedii distincte: posibilitatea formulării reclamației administrative prevăzute de art. 21 și dreptul de a sesiza instanța în condițiile art. 22.

De asemenea, împrejurarea invocată de pârât, potrivit căreia cererea întemeiată pe Legea nr. 544/2001 i-ar fi fost comunicată pentru prima dată ulterior sesizării instanței, nu reprezintă o chestiune care să atragă, prin ea însăși, inadmisibilitatea acțiunii pentru

neparcurgerea unei proceduri prealabile. Această împrejurare este relevantă pentru a stabili dacă, la data introducerii acțiunii, exista în sarcina pârâtului obligația de a răspunde solicitării, dacă termenul prevăzut de art. 7 din Legea nr. 544/2001 începuse să curgă ori se împlinise și, implicit, dacă se putea reține un refuz nejustificat sau tacit de comunicare a informațiilor. Ea privește, așadar, temeinicia pretențiilor formulate față de pârât, iar nu admisibilitatea acțiunii întemeiate pe art. 22 din Legea nr. 544/2001.

Pentru aceste considerente, reținând că art. 22 din Legea nr. 544/2001 conferă persoanei care se consideră vătămată dreptul de a se adresa direct instanței, fără condiționarea exercitării acestui drept de formularea reclamației administrative prevăzute de art. 21 alin. (2), tribunalul va respinge excepția inadmisibilității cererii pentru lipsa plângerii prealabile, invocată prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, reține următoarele:

În fapt, prin cererea de comunicare a informațiilor de interes public nr. 95/26.05.2026, reclamantul a solicitat pârâților Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției Române să îi comunice, în copie, textul integral al ordinelor ministerului afacerilor interne nr. 516/2003 și nr. 563/2003, să comunice dacă cele două ordine menționate sunt în prezent în vigoare, iar în cazul în care unul sau ambele au fost abrogate, modificate ori înlocuite, să precizeze actul normativ prin care s-a produs această modificare și data de la care a produs efecte, să comunice câte exemplare (copii) ale fiecăruia dintre cele două ordine au fost transmise/difuzate către unitățile subordonate ale Ministerului Afacerilor Interne, respectiv către inspectoratele de poliție județene și către subunitățile acestora (inclusiv posturile de poliție comunale), precum și modalitatea de difuzare a acestora și să comunice dacă cele două ordine se regăsesc publicate/disponibile în sistemul informatic intern al Poliției Române – platforma INTRAPOL – și, în caz afirmativ, de la ce dată sunt accesibile personalului prin această platformă (fila nr. 11).

Solicitarea reclamantului a fost transmisă la adresele de mesagerie electronică dirp@mai.gov.ro, sg@mai.gov.ro și lege544@politiaromana.ro.

La data de 26.05.2026, Direcția Secretariat General din cadrul Ministerului Afacerilor Interne a confirmat primirea adresei reclamantului (fila nr. 11).

În drept, conform art. 6 alin. (2) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, autoritățile și instituțiile publice sunt obligate să asigure persoanelor, la cererea acestora, informațiile de interes public solicitate în scris sau verbal.

Potrivit art. 5 alin. (1) din același act normativ, fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să comunice din oficiu următoarele informații de interes public: a) actele normative care reglementează organizarea și funcționarea autorității sau instituției publice; b) structura organizatorică, atribuțiile departamentelor, programul de funcționare, programul de audiențe al autorității sau instituției publice; c) numele și prenumele persoanelor din conducerea autorității sau a instituției publice și ale funcționarului responsabil cu difuzarea informațiilor publice; d) coordonatele de contact ale autorității sau instituției publice, respectiv: denumirea, sediul, numerele de telefon, fax, adresa de e-mail și adresa paginii de Internet; e) sursele financiare, bugetul și bilanțul contabil; f) programele și strategiile proprii; g) lista cuprinzând documentele de interes public; h) lista cuprinzând categoriile de documente produse și/sau gestionate, potrivit legii; i) modalitățile de contestare a deciziei autorității sau a instituției publice în situația în care persoana se consideră vătămată în privința dreptului de acces la informațiile de interes public solicitate.

În continuare, art. 12 alin. (1) din același act normativ, stabilește că se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, prevăzut la art. 1 și, respectiv, la art. 111, următoarele informații: a) informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, dacă fac parte din categoriile informațiilor clasificate, potrivit legii; b) informațiile privind deliberările

autorităților, precum și cele care privesc interesele economice și politice ale României, dacă fac parte din categoria informațiilor clasificate, potrivit legii; c) informațiile privind activitățile comerciale sau financiare, dacă publicitatea acestora aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum și principiului concurenței loiale, potrivit legii; d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii; e) informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare; f) informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces; g) informațiile a căror publicare prejudiciază măsurile de protecție a tinerilor.

Potrivit art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 prin informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației.

Prin adresa nr. 1753302 din 22.06.2026, pârâțul Ministerul Afacerilor Interne a comunicat reclamantului, cu privire la punctele 1 și 2, că Ordinul MAI nr. 516/2003 privind acordarea asistenței medicale în rețeaua sanitară a Ministerului Administrației și Internelor, cu modificările și completările ulterioare, neclasificat, a fost identificat în evidențele Direcției Generale Juridice și însumează 27 de pagini. Acest act normativ a fost modificat și completat prin: Ordinul MAI nr. 978/2005 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 621/29.04.2005 privind împuternicirea ordonatorilor de credite din unitățile Ministerului Administrației și Internelor, modificat și completat prin Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 815/26.09.2005 (intrat în vigoare la data de 14.10.2005) - 2 pagini (cu mențiunea că a fost abrogat prin O.M.I.R.A. nr. S/263/2007); Ordinul MAI nr. 1520/2006 privind subordonarea centrelor medicale județene și din municipiul București (intrat în vigoare la data de 01.12.2006) - o pagină (cu mențiunea că a fost abrogat prin O.M.I.R.A. nr. S/436/2008); Ordinul MAI nr. 67/2013 pentru completarea articolului 138 din Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 516/2003 privind acordarea asistenței medicale în rețeaua sanitară a Ministerului Afacerilor Interne (intrat în vigoare la data de 20.05.2013) - 2 pagini; - Ordinul comun M.Ap.N./M.A.I./S.R.I. nr. M.124/267/6478 din 2012 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile comisiilor de expertiză medico-militară, publicat în Monitorul Oficial nr. 35 din 16 ianuarie 2013.

Referitor la Ordinul MAI nr. 563/2003 privind exercitarea inspecției sanitare și inspecției sanitare-veterinare în unitățile Ministerului Administrației și Internelor, neclasificat, a menționat că acesta a fost identificat în evidențele Direcției Generale Juridice și însumează 23 de pagini.

În continuare, a precizat că documentele solicitate sunt disponibile numai pe suport de hârtie format A4, însumând 52 de pagini. Astfel, a arătat că pot fi puse la dispoziție după ce se va face dovada plății serviciilor de copiere, în conformitate cu legislația în vigoare, costurile aferente serviciilor de copiere pentru cele 52 pagini fiind de 26 de lei (0,5 lei/pagina A4), plata putându-se efectua la BANCA - A.T.C.P.M.B., CONT IBAN - R068TREZ7005032XXXD00306, cod fiscal - 4267095 sau la casieria Direcției Generale Financiare din București, str. Eforie nr. 3-5 sector 5, program. 12:00-14:30.

Referitor la punctul 3, a menționat că Ordinul MAI nr. 516/2003 a fost tipărit în 550 de exemplare, iar Ordinul MAI nr. 563/2003 a fost tipărit în 360 de exemplare, ambele fiind difuzate către structurile Ministerului Afacerilor Interne. A precizat că 59 de exemplare din Ordinul MAI nr. 516/2003 au fost transmise/difuzate către Direcția Generală de Poliție a Municipiului București (D.G.P.M.B.), inspectorate de poliție județene (I.P.J.-uri), școli/centre, respectiv structuri centrale ale I.G.P.R. Cu privire la Ordinul MAI nr. 563/2003, 49 de

exemplare au fost transmise/difuzate către D.G.P.M.B., I.P.J.-uri, școli/centre, respectiv structuri centrale ale I.G.P.R. Modalitatea de transmitere a ambelor ordine a fost prin poștă.

În ceea ce privește difuzarea/transmiterea celor două ordine către subunitățile inspectoratelor de poliție județene, inclusiv către posturile de poliție comunală, a precizat că la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române nu este organizată o evidență centralizată cu privire la modalitatea și destinatarul difuzării la nivelul structurilor subordonate, întrucât aceasta activitate se realizează de către fiecare inspectorat de poliție județean, conform competenței.

Cu referire la punctul 4, a menționat că dispozițiile Ordinului M.A.I. nr. 533/2003 pentru aprobarea Regulamentului privind măsurile metodologice, organizatorice, termenele și circulația proiectelor de acte normative în Ministerul Administrației și Internelor, care, la art. 26 alin. (3), prevede că actele normative interne nesecrete, nebroșate „se multiplică și se difuzează unităților din subordine (...) pe baza unei note de difuzare”, legiuitorul reglementând modalitatea de transmitere prin difuzare către structurile interesate, fără a fi prevăzută obligația publicării acestora pe o platformă informatică internă.

De asemenea, a menționat că art. 28 alin. (1) stabilește că actele normative interne primite „se iau în evidență și se difuzează celor interesați de către compartimentele speciale”, iar alin. (2) definește compartimentele competente în acest sens, respectiv „structurile de registratură, secretariat, securitate sau persoane anume desemnate”. Totodată, art. 30 alin. (1) prevede că actele normative interne se predau persoanelor îndreptățite pentru aplicare sau consultare numai pe bază de semnătură dată pe fișa de consultare, instituirea unei astfel de modalități exprese de predare și luare la cunoștință indică faptul că regulamentul a avut în vedere un mecanism specific de difuzare a actelor normative interne. În lipsa unei prevederi exprese în acest sens, nu se poate deduce existența unei obligații de publicare a actelor normative interne în rețeaua INTRAPOL.

Inspectoratul General al Poliției Române a formulat răspunsul nr. 407.363 din data de 06.07.2026 și a transmis reclamantului că la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române, structura de specialitate, respectiv Direcția Juridică, are atribuții privind primirea, evidența și gestionarea ordinelor comunicate de către Direcția Generală Juridică, în vederea difuzării acestora către structurile din cadrul Poliției Române în competența sau sfera de activitate a cărora intră aspectele reglementate.

În referire la Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 516/2003 privind acordarea asistenței medicale în rețeaua sanitară a Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, a menționat că 59 de exemplare au fost transmise/difuzate către Direcția Generală de Poliție a Municipiului București (D.G.P.M.B.), inspectorate de poliție județene (I.P.J.-uri), școli/centre, respectiv structuri centrale ale I.G.P.R. Modalitatea de transmitere s-a realizat prin poștă.

Cu privire la Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 563/2003 privind exercitarea inspecției sanitare veterinară în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, a menționat că 49 de exemplare au fost transmise/difuzate către D.G.P.M.B., I.P.J.-uri, școli/centre, respectiv structuri centrale ale I.G.P.R. Modalitatea de transmitere s-a realizat prin poștă.

În ceea ce privește difuzarea/transmiterea celor două ordine către subunitățile inspectoratelor de poliție județene, inclusiv către posturile de poliție comunală, a precizat că la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române nu este organizată evidență centralizată cu privire la modalitatea și destinatarul difuzării la nivelul structurilor subordonate, întrucât această activitate se realizează de către fiecare inspectorat de poliție județean, conform competenței.

În referire la punctul 4 din solicitare, a menționat dispozițiile Ordinului M.A.L. nr. 533/2003 pentru aprobarea Regulamentului privind măsurile metodologice, organizatorice, termenele și circulația proiectelor de acte normative în Ministerul Administrației și Internelor.

Astfel, potrivit art. 26 alin. (3), actele normative interne nesecrete, nebroșate, „se multiplică și se difuzează unităților din subordine (...) pe baza unei note de difuzare”, legiuitorul reglementând modalitatea de transmitere prin difuzare către structurile interesate, fără a fi prevăzută obligația publicării acestora pe o platformă informatică internă. De asemenea, art. 28 alin. (1) stabilește că actele normative interne primite „se iau în evidență și se difuzează celor interesați de către compartimentele speciale”, iar alin. (2) definește compartimentele competente în acest sens, respectiv „structurile de registratură, secretariat, securitate sau persoane anume desemnate”.

Totodată, art. 30 alin. (1) prevede că actele normative interne se predau persoanelor îndreptățite pentru aplicare sau consultare „numai pe bază de semnătură dată pe fișa de consultare”. Instituirea unei astfel de modalități exprese de predare și luare la cunoștință indică faptul că regulamentul a avut în vedere un mecanism specific de difuzare a actelor normative interne. În lipsa unei prevederi exprese în acest sens, nu se poate deduce existența unei obligații de publicare a actelor normative interne în rețeaua INTRAPOL.

Referitor la răspunsul comunicat prin adresa nr. 407.264 din 22.06.2026, a reiterat faptul că cererea transmisă la adresa lege544@politiaromana.ro nu se regăsește în evidențele unității. Totodată, a adus reclamantului la cunoștință că adresa de e-mail destinată gestionării solicitărilor privind liberul acces la informațiile de interes public este lege544@politiaromana.ro.

În continuare, tribunalul reține incidența art. 7 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, conform căruia autoritățile și instituțiile publice au obligația să răspundă în scris la solicitarea informațiilor de interes public în termen de 10 zile sau, după caz, în cel mult 30 de zile de la înregistrarea solicitării, în funcție de dificultatea, complexitatea, volumul lucrărilor documentare și de urgența solicitării. În cazul în care durata necesară pentru identificarea și difuzarea informației solicitate depășește 10 zile, răspunsul va fi comunicat solicitantului în maximum 30 de zile, cu condiția înștiințării acestuia în scris despre acest fapt în termen de 10 zile.

Tribunalul reține, cu privire la data de la care s-a născut obligația fiecărui pârât de a răspunde cererii formulate de reclamant în temeiul Legii nr. 544/2001, că la data de 08.06.2026, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne i-a comunicat reclamantului că răspunsul la cererea înregistrată la data de 26.05.2026 va fi transmis în maxim 30 de zile, conform art. 7 alin. (1) din Legea nr. 544/2001. Ulterior, la data de 22.06.2026, pârâtul a comunicat reclamantului răspunsul nr. 1753302.

În consecință, obligația de soluționare a cererii a luat naștere la data transmiterii și înregistrării acesteia, 26.05.2026, iar termenul maxim în care Ministerul Afacerilor Interne trebuia să comunice răspunsul era de 30 de zile de la această dată, cu condiția informării reclamantului, în termenul legal, cu privire la necesitatea prelungirii. Cum răspunsul a fost comunicat la data de 22.06.2026, tribunalul constată că acesta a fost transmis în interiorul termenului maxim prevăzut de lege.

În ceea ce privește calculul termenelor prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, tribunalul are în vedere regulile generale privind calculul termenelor stabilite pe zile, conform dispozițiilor art. 181 alin. (1) pct. 2 și alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora nu se socotesc nici ziua în care termenul începe să curgă și nici ziua în care acesta se împlinește, iar atunci când ultima zi este nelucrătoare, termenul se prelungește până la sfârșitul primei zile lucrătoare următoare.

Astfel, în ceea ce îl privește pe pârâtul Ministerul Afacerilor Interne, cererea fiind înregistrată la data de 26.05.2026, termenul de 10 zile prevăzut de art. 7 alin. (1) din Legea nr.

544/2001 se împlinea la data de 06.06.2026. Întrucât această dată a căzut într-o zi de sâmbătă, termenul s-a prelungit până la sfârșitul primei zile lucrătoare următoare, respectiv 08.06.2026. În consecință, înștiințarea transmisă reclamantului la data de 08.06.2026, prin care acesta a fost informat că răspunsul urma să îi fie comunicat în termenul maxim de 30 de zile, a fost realizată în termenul prevăzut de lege. Ulterior, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a comunicat răspunsul la data de 22.06.2026, anterior împlinirii termenului maxim de 30 de zile.

În ceea ce îl privește pe pârâtul Inspectoratul General al Poliției Române, având în vedere că solicitarea inițială a fost transmisă către o adresă de mesagerie electronică eronată, tribunalul va avea în vedere data de 22.06.2026, data reiterării cererii, primită și înregistrată de pârât sub numărul 407.287 din 23.06.2026 (filele nr. 55 și nr. 58). Indicarea adreselor de mesagerie electronică ale MAI nu sunt de natură a conduce la concluzia recepționării cererii de către pârâtul IGPR, contrar susținerilor reclamantului, având în vedere că cererea a fost formulată și față de MAI și, distinct față de IGPR. Pârâtul IGPR a transmis răspunsul său la data de 06.07.2026 (filele nr. 62-64).

Astfel, împrejurarea că aceeași solicitare a fost recepționată de Ministerul Afacerilor Interne nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a conduce la concluzia că aceasta a fost recepționată și de Inspectoratul General al Poliției Române, cele două instituții fiind destinatari distincți ai cererii. Tribunalul are însă în vedere și susținerea reclamantului potrivit căreia Ministerul Afacerilor Interne ar fi transmis solicitarea către Inspectoratul General al Poliției Române la data de 28.05.2026. Sub acest aspect, este necesară distincția între transmiterea cererii spre soluționare, în sensul sesizării efective a autorității cu solicitarea formulată în temeiul Legii nr. 544/2001, și solicitarea internă a unui punct de vedere necesar formulării răspunsului de către Ministerul Afacerilor Interne.

În aceste condiții, tribunalul va avea în vedere data de 22.06.2026, când reclamantul a reiterat solicitarea, aceasta fiind primită și înregistrată de Inspectoratul General al Poliției Române sub nr. 407.287 din 23.06.2026.

Astfel, solicitarea reiterată de reclamant a fost înregistrată la data de 23.06.2026. Prin aplicarea aceluiași reguli de calcul, termenul de 10 zile se împlinea la data de 04.07.2026. Întrucât această dată a căzut într-o zi de sâmbătă, termenul s-a prelungit până la sfârșitul primei zile lucrătoare următoare, respectiv 06.07.2026.

Cum pârâtul Inspectoratul General al Poliției Române a comunicat răspunsul la data de 06.07.2026, tribunalul constată că acesta a fost transmis în termenul legal prevăzut de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 544/2001

În continuare, tribunalul va proceda la analiza caracterului complet al răspunsurilor formulate.

În ceea ce privește caracterul informațiilor solicitate, tribunalul reține că, potrivit art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, constituie informație de interes public orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități ori instituții publice, indiferent de suportul, forma sau modul său de exprimare.

Raportat la această definiție legală, informațiile solicitate de reclamant referitoare la conținutul Ordinelor ministrului afacerilor interne nr. 516/2003 și nr. 563/2003, situația lor juridică actuală, actele prin care acestea au fost modificate, abrogate ori înlocuite, numărul exemplarelor tipărite și difuzate, destinatarii și modalitatea de difuzare, precum și existența acestora în sistemul informatic intern INTRAPOL și data de la care sunt disponibile în acest sistem reprezintă informații care privesc în mod direct activitatea Ministerului Afacerilor Interne și a Inspectoratului General al Poliției Române și, prin urmare, constituie informații de interes public.

Caracterul intern al unor acte ori împrejurarea că acestea sunt destinate aplicării în cadrul structurilor Ministerului Afacerilor Interne nu este, prin el însuși, de natură să le

excludă de la accesul reglementat de Legea nr. 544/2001. Excepția prevăzută de art. 12 alin. (1) lit. a) din lege privește informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice numai în măsura în care acestea fac parte din categoria informațiilor clasificate potrivit legii. Or, din răspunsurile comunicate reclamantului și din cuprinsul întâmpinărilor nu rezultă că pârâții ar fi invocat caracterul clasificat al informațiilor solicitate, Ordinul nr. 563/2003 fiind chiar indicat în mod expres ca fiind neclasificat.

Cu privire la răspunsurile comunicate, instanța constată că pârâții au soluționat numai în parte cererea reclamantului.

Astfel, în ceea ce privește solicitarea de comunicare a textului integral al celor două ordine, Ministerul Afacerilor Interne a precizat că acestea au fost identificate în evidențele sale, a indicat numărul de pagini și a arătat că documentele sunt disponibile pe suport de hârtie, urmând a fi comunicate în copie după achitarea costurilor serviciului de copiere. Prin urmare, sub acest aspect, nu se poate reține existența unui refuz de comunicare a informației, autoritatea indicând modalitatea concretă în care copiile pot fi obținute.

În ceea ce privește susținerea reclamantului potrivit căreia obligarea sa la plata costurilor de copiere ar reprezenta o îngădire a dreptului de acces la informațiile de interes public, tribunalul o apreciază ca neîntemeiată.

Astfel, potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, în cazul în care solicitarea de informații implică realizarea de copii de pe documentele deținute de autoritatea sau instituția publică, costul serviciilor de copiere este suportat de solicitant. Astfel, autoritatea publică nu este obligată să transforme în format electronic, prin scanare, documentele pe care le deține numai pe suport hârtie, simpla existență a mijloacelor tehnice necesare realizării unei asemenea operațiuni nefiind suficientă pentru a naște o obligație de comunicare electronică. Comunicarea în format electronic se impune atunci când informația solicitată există deja în această formă la nivelul autorității.

Or, în cauză, pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a arătat în mod expres că documentele solicitate sunt disponibile numai pe suport hârtie, în format A4, și a indicat atât numărul de pagini, cât și costul serviciului de copiere și modalitatea de achitare. În atare condiții, tribunalul apreciază că solicitarea contravalorii serviciului de copiere nu poate fi calificată drept o îngădire nelegală a dreptului de acces la informații.

Nu poate fi primită nici susținerea reclamantului potrivit căreia cele două ordine ar fi trebuit, în orice caz, să fie disponibile din oficiu pe pagina de internet a instituției, astfel de aspecte nefăcând obiectul cauzei. Împrejurarea că cele două ordine constituie informații de interes public în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 nu trebuie confundată cu existența unei obligații de publicare din oficiu. Prima împrejurare justifică dreptul reclamantului de a solicita și de a obține accesul la acestea, în condițiile legii, însă nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că autoritatea era obligată să le publice anterior pe pagina sa de internet și nici nu face obiectul analizei prezentei instanțe.

Prin urmare, tribunalul reține că punerea la dispoziție a copiilor celor două ordine, condiționată de achitarea costurilor legale de copiere, în măsura în care acestea sunt deținute exclusiv pe suport hârtie, reprezintă o modalitate de realizare a dreptului de acces la informațiile de interes public conformă dispozițiilor Legii nr. 544/2001, iar nu o restrângere nejustificată a acestui drept.

De asemenea, pârâții au răspuns solicitării referitoare la numărul exemplarelor tipărite și difuzate, precizând că Ordinul nr. 516/2003 a fost tipărit în 550 de exemplare, iar Ordinul nr. 596 în 360 de exemplare, precum și faptul că 59 de exemplare, respectiv 49 de exemplare au fost transmise către Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, inspectoratele de poliție județene, școli/centre și structurile centrale ale I.G.P.R., modalitatea de transmitere fiind prin poștă.

În privința difuzării către subunitățile inspectoratelor de poliție județene, inclusiv către posturile de poliție comunale, pârâtul I.G.P.R. a comunicat că nu deține o evidență centralizată a destinatarilor și a modalității de difuzare la nivelul structurilor subordonate, această activitate fiind realizată de fiecare inspectorat de poliție județean. În condițiile în care Legea nr. 544/2001 privește accesul la informații existente și deținute de autoritatea publică, iar nu obligația acesteia de a crea o evidență ori o situație centralizatoare care nu există, răspunsul este suficient sub aspectul inexistenței unei asemenea evidențe la nivelul I.G.P.R., fără ca aceasta să însemne că informațiile eventual deținute de inspectoratele județene nu ar avea caracter de interes public.

În schimb, cererea nu a fost soluționată integral în ceea ce privește situația juridică actuală a celor două ordine. Reclamantul a solicitat în mod expres să i se comunice dacă ordinele sunt în prezent în vigoare și, în cazul abrogării, modificării ori înlocuirii acestora, actul prin care a intervenit modificarea situației juridice și data de la care aceasta a produs efecte.

Referitor la Ordinul nr. 516/2003, Ministerul Afacerilor Interne a enumerat anumite acte modificatoare și a indicat unele date privind intrarea acestora în vigoare ori abrogarea lor, fără însă a preciza în mod neechivoc dacă este în prezent în vigoare și care este situația sa juridică actuală. Enumerarea unor acte modificatoare nu echivalează cu comunicarea informației solicitate referitoare la existența în vigoare a ordinului.

În privința Ordinului nr. 563/2003, din răspunsurile comunicate nu rezultă că pârâtii ar fi precizat dacă acesta este în prezent în vigoare, dacă a fost modificat, abrogat ori înlocuit și, după caz, prin ce act și de la ce dată.

Totodată, instanța constată că nu a fost soluționat punctul cererii prin care reclamantul a solicitat să i se comunice dacă cele două ordine sunt publicate ori disponibile în sistemul informatic intern al Poliției Române – INTRAPOL – și, în caz afirmativ, data de la care acestea sunt accesibile personalului.

Sub acest aspect, pârâtii au indicat dispozițiile unor reglementări interne privind modalitatea de multiplicare, difuzare, evidență și consultare a actelor normative interne și au arătat că nu există o obligație legală de publicare a acestora pe platforma INTRAPOL.

Tribunalul apreciază că aceste precizări nu constituie însă un răspuns la informația concret solicitată. Reclamantul nu a solicitat să se stabilească dacă pârâtii aveau obligația juridică de a publica ordinele în sistemul INTRAPOL, ci a solicitat comunicarea unei împrejurări de fapt, respectiv dacă cele două ordine se regăsesc efectiv în această platformă și, în caz afirmativ, de la ce dată sunt disponibile.

În acest context, tribunalul nu poate primi nici apărarea Ministerului Afacerilor Interne potrivit căreia un refuz nejustificat ar putea exista numai în situația în care autoritatea nu formulează niciun răspuns. Emiterea formală a unui răspuns nu este suficientă dacă anumite informații concret și neechivoc solicitate rămân necomunicate. Controlul exercitat de instanță în temeiul art. 22 din Legea nr. 544/2001 privește și caracterul efectiv al răspunsului, respectiv dacă acesta furnizează informațiile solicitate sau justifică legal refuzul comunicării lor.

Prin urmare, faptul că răspunsurile pârâților au fost comunicate în termen nu conduce la concluzia că acțiunea este rămasă fără obiect și nici la respingerea acesteia în integralitate. Respectarea termenului legal de răspuns constituie o chestiune distinctă de caracterul complet al informațiilor comunicate.

În ceea ce privește susținerea reclamantului referitoare la existența unei practici sistematice a pârâților de a sustrage publicității acte administrative cu caracter normativ, tribunalul constată că aceasta depășesc obiectul concret al prezentei cauze, în cadrul căreia se analizează exclusiv conduita pârâților în raport cu solicitarea formulată de reclamant.

În consecință, tribunalul constată că pârâții au răspuns numai parțial solicitării formulate de reclamant, fiind necesară obligarea acestora la comunicarea informațiilor rămase nesoluționate.

Pentru aceste motive, tribunalul va admite în parte cererea de chemare în judecată, va obliga pârâții să comunice reclamantului: dacă Ordinul MAI nr. 516/2003 este în prezent în vigoare sau, în cazul în care a fost abrogat ori înlocuit, actul prin care a intervenit această măsură și data de la care a produs efecte; dacă Ordinul MAI nr. 563/2003 este în prezent în vigoare și, în cazul în care acesta a fost modificat, abrogat ori înlocuit, actul sau actele prin care au intervenit aceste modificări, precum și data de la care au produs efecte; dacă Ordinul MAI nr. 516/2003 și Ordinul MAI nr. 563/2003 se regăsesc publicate ori sunt disponibile în sistemul informatic intern al Poliției Române – INTRAPOL – și, în caz afirmativ, data de la care fiecare dintre acestea este accesibil personalului prin intermediul acestei platforme.

În ceea ce privește restul pretențiilor formulate de reclamant, tribunalul le va respinge ca neîntemeiate, iar nu ca rămase fără obiect, având în vedere că răspunsurile pârâților au fost formulate și comunicate în termenul legal prevăzut de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, astfel încât nu se poate reține existența unui refuz nejustificat ori a unei nesoluționări în termen a cererii sub aceste aspecte.

În ceea ce privește plata cheltuielilor de judecată, instanța reține că, potrivit art. 453 C. proc. civ., partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată. Așa cum rezultă din art. 451 C. proc. civ., cheltuielile de judecată constau în taxele judiciare de timbru și timbru judiciar, onorariile avocaților, ale experților, precum și orice alte cheltuieli necesare pentru buna desfășurare a procesului.

Tribunalul reține că reclamantul a făcut dovada achitării unui onorariu avocațial în cuantum de 3.000 lei, conform facturii seria AVCC nr. 00255 din 16.06.2026 și ordinului de plată din 16.06.2026. Având în vedere soluția de admitere în parte a acțiunii și întinderea pretențiilor admise, tribunalul apreciază că se impune acordarea proporțională a cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 453 alin. (2) C. proc. civ. Prin raportare la partea din pretenții care va fi admisă, tribunalul va obliga pârâții, în solidar (fiind în prezența unui caz de răspundere civilă delictuală în ceea ce privește plata cheltuielilor de judecată), la plata către reclamant a sumei de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocațial.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția inadmisibilității, ca neîntemeiată.

Admite în parte cererea de chemare în judecată, formulată de reclamantul **Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”**, CIF 19544011, cu sediul în Mun. București, str. Corbița nr. 39, sector 5 și cu sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în Mun. București, str. Ienăchiță Văcărescu nr. 17A, sector 4, în contradictoriu cu pârâții **Inspectoratul General al Poliției Române**, cu sediul în Mun. București, str. Mihai Vodă nr. 4-6, sector 1 și **Ministerul Afacerilor Interne**, cu sediul în Mun. București, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1.

Obligă pârâții să comunice reclamantului:

- dacă Ordinul MAI nr. 516/2003 este în prezent în vigoare sau, în cazul în care a fost abrogat ori înlocuit, actul prin care a intervenit această măsură și data de la care a produs efecte;
- dacă Ordinul MAI nr. 563/2003 este în prezent în vigoare și, în cazul în care acesta a fost modificat, abrogat ori înlocuit, actul sau actele prin care au intervenit aceste modificări, precum și data de la care au produs efecte;

– dacă Ordinul MAI nr. 516/2003 și Ordinul MAI nr. 563/2003 se regăsesc publicate ori sunt disponibile în sistemul informatic intern al Poliției Române – INTRAPOL – și, în caz afirmativ, data de la care fiecare dintre acestea este accesibil personalului prin intermediul acestei platforme.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Obligă părțile, în solidar, la plata către reclamant a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Cererea de recurs se depune la Tribunalul București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței astăzi, 12.10.2026.

Președinte,
Anca Ștefania Răduță

Grefier,
Marius Francisc Sevastre

Redactat și tehnoredactat A.Ș.R./5 ex./15.10.2026